

PER GRANES SEMESTER

EN SOMMAR-IDYLL

AV
ELISABETH KUYLENSTIERNA-WENSTER

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Ja, jag träffade henne.

— Å, det är synd om hennes barn, inföll Elsa påstod. Hon bor alldeles i närheten av Folkensborg. Jag har pratat med barnen ibland. Men hon själv tar allting åt sig och väntar bara på att mannen skall komma hem från Amerika, som välbärgad karl.

— Elsa är så förtärlig! Jag, skämtade Tyra. Hon kan inte vara en vecka på en plats utan att taga reda på alla möjliga barnstuckare. Elsa blev röd.

— Jag kan inte göra mera än vara vänlig emot dem, mumlade hon, men det kan jag inte hålla låta bli. Det är inte roligt att vara barn utan glädje. Barn, som kan vara så glada för det allra minsta.

Per Grane nickade, icke åt henne, men för sig själv åt hennes ord med deras värme, äkta klang. Han glömde bort att hans gösse lade knäna på hans bröst, att barnen Elias mjuka händer smekt. Det gjorde honom så gott att tänka sig att också han fått med av hennes solstrål, ty det var oenligt något av betagande solgitter över denna unga, smidiga gestalt och detta goda, fiskarska ansikte med de stora, djupa ögonen.

— Ja, det är bra snällt att vilja göra något för de förtvylta, använde fru Hedlund en fras i stället för tanke och tillade förbittligt: Vill häradsbörden ha ett bud till Anna Petersson, så skall jag —

Per Grane såg sönder noten med ett tvärt: — Nej tack. Jag skall själv söka upp henne.

— Skall farbror? Elsas tonfall var beundrande. Var kan kanske hjälpsamt och snäll, fastän han förföll att uttalande adressera sin uppmärksamhet till det egna jaget? Hennes livliga drag återkände tydligt tankarna, som lade fram i rask följd. Och hon sade beundrande: — Får jag följa med då? — Att det kunde ligga något ogrannlaga i en dylik begäran, anade hon icke förrän kandidaten med en fullständig harkade sig, då rodnade Elsa. Hon hade varit framfusig.

Men Per Grane avgjorde saken med ett allvarigt men ovanligt vänligt: — Det kan Elsa få.

Jaså, tänkte kandidaten förargad, fiskar du i mitt vatten, möjlige spjuvar där! Det ska vi väl bli två om. Och på hemvägen bemärktade han sig Elsa med en livor, som utelöst alla andras närmande. Han utvecklade betydelsen av sportens inverkan på belysningen och gick så fort, att de andra blevo ett gott stycke efter.

Häradsbörden log överlagset. Trodde poljskolen verkligen, att han tänkte rivalisera? Och var han så anspråkslös, att han kunde bäsa fruktan för att Elsas tycke skulle falla på en äldre man. Stridberg talade visserligen om medelålders "bergryttad kraft" och om dess "berörda kärleksträngning", men den, som brutit sen för att få båd, har hämnat till trötthet och följt hälet på avstånd musklernas id, både armarnas och hjärtats.

Trappe hade kommit med middag. Han var en liten blond och pratsam herre med konservativ läkning, fast icke av det ettriga slaget, utan lästolstbekvämt, eftermiddags-sömnstredd. Fru var också liten, rund och belätn med sin man, sig själv och hela världen. Hon förrådade oskymskint sin förtärlighet ur bourgeoisens lägre lager och lät små och stora grodor hoppa ur sin välvilligt leende mun. August (fortfarande Agge) Trapp var tillad enligt i stället mättstock, hade tagit studentexamen och sett Avaxa.

Andersson, vilken betraktade alla yngre manspersoner som disciplin började vid smörgälsbordet stöta upp några pedagogiska frågor, först till häradsbörden angående malteksten betogefnen, så till Trapp om truslerna och slutligen till Tord om tingsbudsens slarv. Allt lika tråkigt och lika innehållslöst, men framställt med en pondus, som om han sådde ut världsvishet.

Med Trapp kom han längst. Denne "skotte profeten", som han sade, och ehuru Per Grane annars icke kände någon sympati för den lille direktören var han honom tacksam för hans konversationsfärdighet.

Fru Esters små fullgjorda sken med klar glans i det röda ansiktet. Hon hade en angenäm känsla av att ha lyckats samla just dem, som passade bäst tillsammans. Per hade hon fortfarande placerat vid sitt bord, där också Agnes hade sin stol. Hon var emellertid mest på rörlig fot mellan köket och salen och hennes talrik tycktes så där för syns skull. Det vore skönt, om hon ville sitta lugn en stund, tänkte Grane. Han, som suttit alldeles ensam vid sitt bord på restaurangen är ut och in, led av att en stol oöppbarligt sköts bort, ivrigt som om ett hastigt bländande kommit på. Han försökte också, ehuru det var en uppföring, konversera med Ester och henne, men fick så konstaterade svar, att han avstod från arthetapitet och följde in i sina egna funderingar.

Vid kaffet, som serverades ute på gårdsplanen, återvände Ester jämlik. Nu var utföringen över och

de mätta djuren dånade beläit. Trapp, som enligt fruns utsago hade en så märklig förmåga att ta folk, hade berömt de stuvade morötterna, lilla Marika hade inte lagt halva sin portion på golvet, det hela var lyckat, och nu behandlade fru Trapp och värdinnan teoretiskt pressgurkor.

Agnes hade tagit ett handarbete. Per såg endast hennes vita nacke och vackra rygg. Han satt bakom henne i en korgstol, rökte cigarr och lät de andra tylla luften med ord.

Då och då gled hans blick bort till Elsa, som satt i gräset och band önskeringar med kandidaten. Det bleve väl ändå så, att han ginge utan henne. Vägen var lång och det skulle följa sig bevarligt att underhålla ett barn, som kunde finna nöje i att meningslöst lanka ihop grästrån.

Påstodigt vände Agnes sig emot honom.

— Se på de unga, Per! Det är allt en lycklig tid, så länge man kan röa sig med att binda önskeransar. — Jag har aldrig gjort det.

— Inte jag heller. Men en så pueril sysselsättning har väl just ingenting med lyckan att skaffa.

— Å jo visst. Det är att kunna tro på önskeskedsjors makt. Vi äldre äro så försiktiga och mistänksamma just emot vad vi helst vilja lita på.

— Man får lita på sig själv. Per kastade den utrökta cigarr. Var får man köpa tidningar här?

— Det vet jag verkligen inte, men jag skall fråga. Agnes vek ihop arbetet och ämnade strax stå till tjänst.

— Nej, inte behövs det genast, häjade Per henne, sitt nu en stund; jag tycker Agnes har sprungit hela dagen. Jag förstår mig så litet på frimtimerssysslor, men är det nödvändigt att överburet så där i hushåll?

— Bli inte hjärnan slapp av att aldrig tvinga tankarna till sammanhållning?

— Det kan nog hända, svarade hon urskuldande. Jag har aldrig tänkt på det. När man jämt har något att syssla med, så blir det en vana att slappa och ta. Jag har nog fortsatt att vara passiv också sedan leken tog slut.

Ester ropade i det samma och bad henne vara snäll att hämta receptboken i hennes chiffonjé. Att en av hennes flickor kunde gått i stället för modern, tycktes inte falla henne in. Greta låg raklång och stirrade upp i luften. Hon var stor och fet och kunde behöva rastas.

Elsa och kandidaten hade fått alla sina önskeransar att hålla, och nu följde andra avdelningen, då man skulle försöka lista ut varandras önskin. Tyra och Greta hjälpte till att framställa hypoteser. Det ena skratte exploderade efter det andra, och när direktör Trapp kom till och var kvick, blev munderheten stormande.

Per Granes ansiktet drogs synligt nedåt. Hur kunde man ha roligt att prata smörja? Han såg sig omkring i sällskapet som efter en fast punkt, men kunde icke finna någon att sakta gungande, smågrinande ansikten likt kulörta lyktor, vilkas fastliga anledning icke rörde honom. Andersson höll en blå och vit hävarv till fröken Halm, och det beredde dem ett slags fröjd. Fröken Brattberg hade fått sin gula och vita hävarv i Agnes händer och för var gång det trasade sig, logo båda damerna ett argleande.

Fru Trapp och Ester voro nästan högljudna i sitt glada prat om sylt och saft och inläggning. Fru Hojer syntes inte till, men Marika höll i gräset och skrek av förtjusning, när kamrern, som tydligen var en damernas riddare, nöp henne i de bara benen.

Pastoralen var fullständig. Så många naivt nöjda människor samlade på en fläck och över dem en sådant mild sommarhimmel, mot vars välvning synen och klöverdrott sig sakt och snett utan hel långtan.

Per Grane reser sig. Han drar djupt efter andan och trycker ned hatten i pannan. Detta stod han dock icke ut med; ett konglomerat av dundrande viljor, som av lättja anpassade sig efter varandra. Han var för mycket egoist för att bevära sig med att kasta ut ord som amulet till dasta sparvar. De voro mätta utan hans medverkan. Det föll honom icke ens in, att tjusa fröken Brattberg med att hålla hävarv åt henne; han fikade icke efter att vara behaglig. Villu vara i fred, när sällskapet icke tilltalar honom.

Utan att annonsera det, lämnade han Andersson och damerna. Framme hos ungdomen stannade han. Han hade ju lovat Elsa, att hon skulle få följa med. Och nu ämnade han sig till södra udden. Vana att vilja eftermiddagen hade han icke lagt sig till med. Han åt sent och drog därpå en promenad, innan han hemma gick till te. Med citronskivor i enlighet rykt brok.

Nu kände han sig visserligen trött, men ville hålla bota det med en rask vandring in med sömn, då det snarast var en psykisk kraftnedskottning förorsakad av den tvåa omförtning av mångåriga, dagliga vanor. Han stod där mörk och mager, kantig mot

den konstnerande dagern och hans djupa alvarliga röst lydd som en klokmalin med mot myllret i det bjärtgröna gräset.

— Nu går jag söder ut, Elsa.

Alla ungdomarna sågo upp, och Trappe väglua buvad dock också nyfiskt fram. År det fråga om en expedition, så alla man om bord, ropade han. Vart ska vi ta vägen. Jag hade just tänkt få vara lilla Olle under paraplyet en stund här i fröken Tyrras knä, men är det mig förmånat så? —

— Nej, var så god, sade häradsbörden trott. Jag skall söka upp en person och hade lovat säga till fröken Ekroth. Men jag föreställer mig, att Elsa hjälte stannar.

Han lyfte på hatten och tycktes knappt tänka på att invänta svar. Då kände han en len hand mot rockärmerna och hörde Elsas livliga röst, ett arv av modern, fastän med vackrare timbre.

— Nej, nu kommer jag, farbror. Per. Jag skall bara gå in efter Hets kakor till barnen.

Kandidaten såg trumpen ut. Han hade fått skoskav och det pligade honom att gå. Tyra undrade, om det kunde vara något livat, men Greta sade: Kachs nej, det är bara en gammal stenmur och ett gassigt gård.

Agnes blickade långt efter de två, som strax därefter ingick ut genom grinden. Varför var det inte hon, som följde Per Grane ut på ensliga vägar, genom de susande skogarna? Av Elsa var det väl en nyck att lämna sina jämnföra. Hur skulle hon kunna ha något höje av att gå med en man, dubbelt så gammal som hon själv, stel och allvarigt? Agnes däremot drömde ju om blekskugga dröm om att för sig och barndomskamrater framtrölla en sen lycka.

Det skulle vara en så naturlig, att de räckte varandra handen. De hade ju minnen gemensamt och de kunde se framåt med samma stilla reaktion, icke krävande unga känslors löst, endast tacksmåla för att dagen fått en så klar solnedgång.

Hennes leende blev allt mera stereotypt ju längre hon stirrade mot de bortgländande punkterna på ömse sidor om landsvägen, ibland var den ljusa något före, ibland den mörka. De kunde icke taga jämna steg! Hon däremot skulle rättat sin gång efter hans.

— Snälla fröken, vill ni inte hålla ut armen något, säger fröken Brattberg, som om hon uppmätn en elev i klassen att sitta rak i ryggen. Och Agnes lyder strax med ett ödmjukt: Ah, förlåt mig.

Per Grane går länge tyst. Han tänker oavbrutet på sonen, på möjligheten av att snart stå ansikte mot ansikte med gossen och kanske i hans drag återfinna sina egna. Elsa kunde nog ha lust att prata, berätta att hon sett fasaner inne i skogen, att hon hållit på att gå vilse, säga, att kamrern Trapp verkade komisk. Det myllrar av små sprande huggskott i hennes rörliga tystnad, men hon är icke beredd att bryta fästheten. Det är också rätt högtidligt att gå i sällskap med en riktigt färdig man, som själv sett öde, och som gått alldeles ensam genom livet. Han har aldrig varit kar under hon? Bryr han sig verkligen icke om någon annan än sig själv? Hur skulle det låta, om han skratte? Hurudant skulle ansiktet bli, styvt i veckor som låder? Hon tänker, att det icke skulle passa honom att vara glad som Tord Lidner eller som herr Hojer, vilken såg ut som om han erövrat all livets lycka, när han följt hustrun på en knät och Marika på det andra. Och de hade det visst ändå rätt bekymmersamt. Han var arkitekt, med hade hamnat i en småstad. Där byggdes nog inga inbringande hus.

— Vet Elsa, hur gammalt Anna Peterssons barn är, ljuder det från andra vågkanten.

— Nej, jag har visat bara sett de yngre. En liten här och en knapp kan gå.

Är det också skräddarens? Elsa rodnar och tycker, att farbror Per är cynisk, men när hon förstulett betraktar honom, märker hon, att han frågat i distraktion. Han är borta med sina tankar och vet nog knappt, att hon är Elsa Ekroth, bara att ett levande väsen, som kan tala, finns i hans närhet. Han avvaktar icke heller svar, utan gräver ånyo ned sig i sig själv. Han går fort och med så långa steg, att Elsa har svårt att heta med. Hon blir andfädd och bet, men tårs inte stanna och pusta ut.

— Går jag för fort? Elsa frågar.

— Ja, är bara så varm. Det vore väl skönt, om jag skulle kunna gå lika fort som —

Hon tystnade tvärt i känslan av att uttala en oböjlig sanning om skillnaden i deras ålder. Men han upptar lugnt ämnet.

— Det är inte givet att ungdom är uthålligast. Den har mest lust att springa. För att bli en rask fotgängare fördras att kunna beräkna och behålla sina rörelser. Det, som all annan behärskning, lär man med tiden. Vi kan ju vilja ett ögonblick. Det är en sten.

— Nej, inte för min skull. Hon stryker det fuktiga håret ur pannan. Nu äro vi strax vid Slättelögen och sedan är det blott ett litet stycke kvar.

— Det är ju onödigt att överanställa sig. Stilt!

Hon lyder, men han förbli ständigt och ser inåt den gläsa barrskogen, där gravhörns ligger så tätt, att marken i jämna våglinjer buktar sig mellan de kala stammarna. För många hundrad år sedan hade de, som vilade här, sluttat sina ögon. Ingen visste mera

deras namn och börd, men de nämndes med stolthet "förfädrarn", och deras bedrifter hade växt till historia. Söner och sönsöner hade burit den som en bieder in i ett nytt släktled. Endast de, som stupat utan arvingar, hade upplånats ur hävd.

— Usch, säger Elsa med en lätt rymsing, här skulle vara hemskt att gå i mörkret.

— Är Elsa spökrädd?

— Nej, det tror jag inte, men det är alltid något särskilt med döden. Man kommer att tänka så besynnerligt, när inte solskenet skingrar funderingarna. År det inte sorgligt att kanske när man allra helst vill leva, nödgas gå bort ifrån den vackra världen och från dem man håller av?

— Och Elsa har naturligtvis en mängd vänner!

— Ja, ler hon glad, en hel massa. Och för resten kan jag inte tänka mig något ryssare än att dö, innan jag fått vara med om något — Ingen ting ströar precis, men just det, som ingen annan än jag skulle kunna uppleva. Var en och en får väl sitt.

Han ser ned på den finta, mjuka antiksovialet. Hattskuggan faller över pannan och ögon, men hakan och munnen äro oberörda av det skyldande bratt. En för tillfället barnsligt allvarig mun med stillsamt kyska linjer.

Vad vet hon om livet, det barnet? Ha skolkamrater och vänner tillslut erotiskt klubbiga hemligheter i hennes öron och längtar hon efter praktik i Amorskulten? Han kan icke låta bli att strävt — ty han säger sig, att det inte rör honom — fråga: Nä, vad drömmar Elsa om att uppleva då?

Hon blir blodfödd, sänker huvudet och börjar plocka med nervösa fingrar på klänningen. Aldrig kan det gå an att säga, att hon så gärna snart vill bli gift med en man, som håller gräsligt mycket av henne, och att hon ville ha minst fem barn. Hon har bekant det en gång för Tyra Lidner, och denna skratte, så att hon höll på att få konvulsioner. Genom de långa ögonfransarna ser hon farbror Per, elegant och smält i sin välstättade flanelldress, han står och gungar på käpp och tycks ha frågat ut i luften.

Han vill förstås visa sig litet värdig emot henne, därför att han varit mammas barndomsvän, men inte bryr han sig om, vad hon svarar. Hon mumlar någonting och reser sig:

— Nu är jag då riktigt utvilad. Under ämprat fortsatta de vägen. Hon berättar om styvyskonen, som äro så ogena, om Gretas gård för teatern, om hur "våldigt snäll" moster Agnes är och tillägger i det sammanhanget:

— Men jag kan inte riktigt begripa, att mamma och moster lekt med farbror Per.

— Varför det då?

— Jag tycker ni är så olika. Jag kan nog inte förklara det, men — hon sänker rösten bligt — farbror Per är så mycket större.

— Menar Elsa äldre?

— Nej, invänder hon frimodigt, större. Alla andra jag sett behövt hålla ihop med någon, ty sig till någon, men farbror Per är som en gran jag såg en gång. Den växte alldeles tritt och enast, och därför hade den blivit så maktig, att hela tjocka skogen blev liten bredvid den.

Per ler ironiskt.

— Det var en poetisk bild. Men den håller betydligt. Han tvekar. Om han skulle säga henne sanningen, tala om för henne, att det är just en sådan han icke kan vara? Den flickan, som strålande beundrar, vilken hon låter skina över honom, har något tilldragande. Hon är i den åldern, där man har behov av levande ideal, och han tvivlar icke på att Agnes kanoniserat honom. Men om han nu bekänner, att han hungrat efter en kvinnan, att han håller sin hand avvarjande utsträckt mot tomheten, hur går det då med Sankte Per? Han har tagit ett steg över mot hennes sida, men hon vore en liten flicka, som han kunde sätta på sitt knä och så berättat sagan om sig själv, då skulle orden glidit fram som smekningar över hennes bruna hår och —

Han rycker till och slår av ett grannt gutt lejonang med käppen. Vad sabinarna smörjer han ihop för en tankröra? Tai han inte vid att byta om klimat och få renare luft i lugnorna. Måste han ha sin dosis juridiska injektion dagligen för att ej bli blöt i hjärnan?

Elsa betraktar skyggt den stränga, mojeselhårda profilen; hon ångrar, att hon sade de där dumheterna om grannen, men precis så hade hon känt det, och Elsa hade ej hunnit längre än att känslorna strax telegraferades till ögon och läppar.

— Der nere bor hon, pekade hon, sedan de gått tvärs ett stycke, nedåt en grå stuga med brokig lavvegetation på taket, en täppa utanför, mest bestående av utgånga krusbarsbuskar, använde som torktor för halvmattorna i en utställning av olika huseråd. Ett genomträngande barnskrik förrådde härvaron av levande vareiser, fastän ingen syntes.

— Ska vi gå in?

Elsa undrade över, att farbror Pers ansikte blivit så grått och stramt. Hans blick kunde hon inte fånga. Den hade gått inåt, så att man liksom endast såg mörkret i pupillerna. Var han så ond på henne? Trodde han, att hon gjort nån av honom? Helt sakta upprepade hon:

— Ska vi gå in?

— Jag skall gå in. Det vore bra, om jag kunde få träffa Anna ensam.

Han steg in i den lilla farstakuben,

där minnet av en himmelblå tapet fladdrade i lösa flak från ena vägen. Två dörrar mitt emot varandra voro bägge stängda. Han bultade på maffa och hörde ett gällt "stig in".

En halvstor flicka med ett trasigt barnbylte på armen öppnade. Innan han fått upp det rankiga läset. Hon gjorde ingen min av att hälsa, bara stridade på framlägen.

(Forts.)

Fria sadesprov

Ett viktigt privilegium har återställt av jordbrukministern för Dominion.

Farmare och spannmålsbandare komma att bliva tacksmåla att få höra, att Canadas jordbrukministern, Hon W. R. Motherwell, har beslutat att återställa privilegiet att få sad provad vid statens laboratorier utan avgift för upp till 10 prov för varje ansökande.

Detta fria privilegium gäller en tid från första dagen i maj det ens året till sista dagen i januari det följande året. Under månaderna februari, mars och april kommer en avgift av 50 cents per prov fortfarande att upptagas, beroende på den sammanhängande, som vanligtvis uppkommer under den perioden, orsakad av provinserna av handelsprover. Även om av prov, som underkastats laboratorier, en av sadesinspektörerna enligt "the Seed Control Act".

Ehuru det fria privilegiet står öppet för alla, kan ett sadeslags livskraft undersökas av farmaren själv och av andra intresserade personer, genom att de plantera hundra eller två hundra sadeskorn i en burk eller låda fylld med jord, och som hålles fuktig, men icke "våt", och genom att placera burken eller lådan i ett soligt fönster, dock ej under inflytande av sig av för stark värme eller kyla.

Laboratorier för sadesprov, företagen av sadesavdelningen inom jordbruksdepartementet, äro etablerade i Ottawa, Winnipeg och Calgary, men det finnes också tillgängliga distriktinspektörer i Truro, N.S., för de maritima provinserna, i Quebec för Quebec, i Toronto för västra Ontario, i Ottawa tjänstgör för östra Ont., Winnipeg för Manitoba och Saskatchewan och Calgary för Alberta och British Columbia.

Undertecknat av chefen för publicering, Dominion Department of Agriculture, Ottawa, May 16, 1922.

En större egendomsaffär avslutades här förliden, den kända Mohoney-farmen, en landsträcka på 32 acres, som ligger i sydöstra hörnet av Kenilworth i Chicago vid Lake Michigan, såldes för \$225,000. Denna landegendom anses vara Amerikas dyrbaraste farm. 1850 inköptes detta land av Daniel Mahoney, som betalade \$1,750, en summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

En stor summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa. Han lät uppföra det stora summa.

PERSONLIG FÖRETAGEN

TUR TILL

PACIFIKKUSTEN

GENOM

CANADISKA KLIPP-BERGEN